

OCAK-ŞUBAT 2014 - SAYI: 12 FİYATI: 10TL

KÖŞE BUCAK DÜNYA

www.kosebucakdunyadergisi.com.tr

► Kakuma ► Gök Mescit ► Sabun ► Ahlat ► Mistik Müzik ► Kafesteki Hayatlar

Geleceğe katkımız olsun...

Hem bütçeniz hem de güvenliğiniz için eviniz
ya da iş yerinizdeki elektrik sistemlerini yenilerseniz;
çarpılma kazaları ve CO₂ emisyonu azalır.

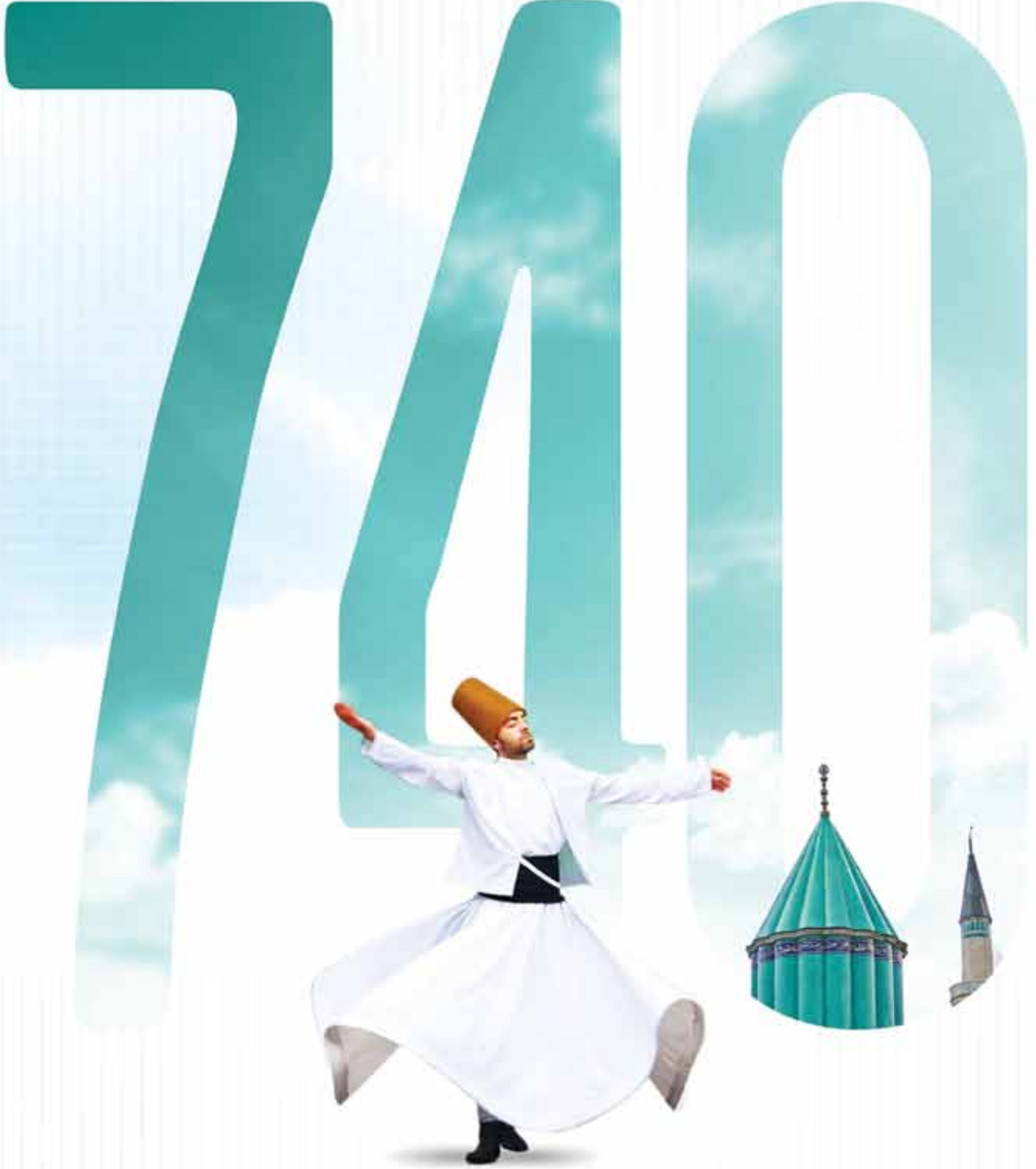
Elektrik enerjisini 'Yaşam Enerjisi'ne dönüştürmüş olursunuz.

Doğa da size teşekkür eder ...

Gizli Kahramanınız™

KonyaEnerji.com.tr

740 yıldır Hz. Mevlana'nın çağrısına kulak verip dünyanın dört bir yanından gelen binlerce insanı
O'ndan öğrendiğimiz felsefeyle kusursuz bir hizmetle ağırlamanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Bera Alanya
SULTANPAZARI YOLU
SINPAZARI

Merkez Mah. Kuyumcu Cad. Kulak Meskii
No: 12 Konağı Alanya 07400 ANTALYA

T: +90 242 510 05 00 | www.bera.com.tr
F: +90 242 565 14 04 | alanya@bera.com.tr

Bera Ankara
Ziya Gökalp Cad. No:50 Pk:06600

Ömerbey Çankaya / ANKARA

T: +90 312 458 00 00 | www.bera.com.tr
F: +90 312 431 99 90 | ankara@bera.com.tr

Bera Konya
Bera İş Merkezi Konya
Sakılkulu / KONYA

T: +90 332 228 10 90 | www.bera.com.tr
F: +90 332 230 10 90 | info@bera.com.tr

Bera Mevlâna
Mevlana Caddesi No:55
Karatay / KONYA

T: +90 332 250 42 42 | www.bera.com.tr
F: +90 332 353 00 58 | mevlana@bera.com.tr

Avrupa'nın
En İyi Havayolu

**TURKISH
AIRLINES**

A STAR ALLIANCE MEMBER

İSTANBUL

94 TL*

'den başlayan fiyatlarla

Her Şey dahil

**Bu kış İstanbul'u
keşfetmeye var mısın!**

Wingo

Türk Hava Yolları, İstanbul-Konya seferlerini
Wingo avantajlarıyla, bu kış da sizlerle buluşturuyor.

Wingo, uçmanın en keyifli ve akıllı yolu o!

*Herşey dahil thy.com başlangıç ücretidir. 29 Mart 2014'e kadarki Konya-İstanbul Atatürk Havalimanı promosyonlu uçak biletleri sınırlı sayıda koltuk için geçerlidir. Türk Hava Yolları kampanya koşullarında değişiklik yapma hakkını saklı tutar. Diğer tüm kural ve detaylar için facebook/WingoylaKesfet adresini ziyaret edin. Skytrax Passenger Choice ödülleriyle Avrupa'da 2013 yılının en iyi havayolu seçildi.

Sahibi ve Yazı İşleri Müd.
Ali Sami PALAZ

Genel Yayın Yönetmeni
Merve Özgenli

Editör
Hilal Seyhan

Hukuk Danışmanı
Av. İsmail Berksoy

Yayın Kurulu
Hakan Albayrak
Bekir Fuat
Anar Eyni

Katkıda Bulunanlar
Dost Eli Derneği
Dr. Enver Uzun
Mustafa Akay
M. Emin Kalaycı
Mehmet Seçer
Mine Genç

Kapak Fotoğrafı
Ali Sami Palaz

Reklam Rezervasyon
Yakup Sarıççek
Gsm: 0544 431 81 23

Koordinasyon Merkezi
PANEL MEDYA
Maltepe Mah. TİM 2 2/29
Zeytinburnu/ İSTANBUL
Gsm: 0534 815 22 95
www.panelmedya.com

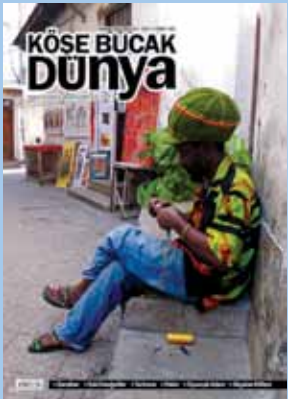
Baskı
ÇİMKE OFSET
Yeni Matbacılar Sitesi 10453 Sok. No:25
KONYA
0332 342 52 82

Görsel Konsept
PANEL MEDYA

Sanat Yönetmeni
Mehmet Ecirli - 0544 242 04 23

Köşe Bucak Dünya Dergisi TC yasalarına uygun olarak yayımlanmaktadır. Derginin isim ve yayın hakkı Ali Sami PALAZ'a aittir. Dergide yayımlanan yazı, fotoğraf ve konuların her hakkı saklıdır. İzinsiz, kaynak gösterilerek dahi alıntı yapılamaz. Yayımlanan ilanların sorumluluğu ilan verenlere aittir. Dergimizde yayınlanan makale ve yazıların fikirleri yazarına aittir.

B.T Temmuz 2013 İki Aylık Yayın

ALİ SAMİ PALAZ
alisamipalaz@yahoo.com

EDITÖRDEN

BİR KAÇ SİYAH İNSAN HİKÂYESİ

Sudan, Hartum da bir iftar vakti sokaklardayız. Sokak sakinleri iftarı birlikte yapıyorlar. Ezanla birlikte orucunu açanlar akşam namazını hemen oracıkta kıldıktan sonra sofraya oturuyorlar. Menüde “full” dedikleri bakla yemeği ve şerbet var. Bu iftarda ve tüm iftarda menü aynı. Gerçi yılın diğer günlerinde de öyle ya...

Kaldığımız evin hizmetçilerini sahuru bizimle yapmaları için davet ediyoruz. Soframızda kahvaltılıklar var. Ama onlar gene Full ve yağda salça yiyorlar. Çünkü bünyeleri peyniri, pastırmayı reçeli kabul etmiyor. Hikma ve Ramadan “iyi ki yiyemiyoruz, seversek, siz gittikten sonra bir daha nereden bulacağız bunları?” diyorlar.

Tanzanya da bir bakkaldan bir kilo domates istediğinizde san ki bir kamyon istemmişsinizcesine yüzünüze bakıyor. Çünkü onlar domatesi tane ile, yağı su şişesi kapağıyla ölçerek alıyorlar. “Bakkal amca bugün çok param var bir kaç kapak yağ 1 domates bir biber versene”.Sokakta tuzlu fıstıklar 8-10 adetlik paketlerde satılıyor. “Yüz gram ver” desen veremez yani sermayesi okadar çünkü.

Siyah adam üzerine ikinci el kıyafet giyiyor ve onu alabilmek içinde bir kaç gün çalıştığı parayı aç kalarak ve işine saatlerce yürüyerek gitmek şartıyla alabiliyor. Bunu sadece bir pantolon ya da tişört için iki üç gün aç kalarak yapıyor. Tüm kıyafetleri için belki bir ay aç kalmak zorunda. Zaten çoğu üç günde bir yemek yemeye alışmış. Gıda bulsa parası yok.

Zanzibar şehir merkezini bana gezdiren rehberin halsizliği dikkatimi çekti. Bir pazar yerini gezdikten sonra meyve alıp bir yere oturduk. Günlerdir açmış gibi yiyordu. Sordum “Öyleyim zaten” dedi.

Dar Es Salaam da kaldığımız evi temizlemeye gelen iki bayana fındık ikram ettim yiyemediler. Belki damak tatlarına uymadı. Çorba ikram ettim içemediler, bal, tereyağı ve erik reçelinide öyle.

İşçiler fabrikalar tarafından günün ihtiyaçlarına göre amele pazarından seçer gibi yevmiyelik alınıyor. Fabrikada çalışan bir bayanın ikinci vakti çocuğunun öldüğü haberi geliyor, bayan gidiyor. Ertesi gün bakıyorsunuz fabrika önünde bekleyenler arasında... Çalışmazsa o gün ailecek açlar.

Bir anne ölüyor, beş çocuğun en büyüğü olan sekiz yaşında ki çocuk ailenin yeni annesi...

Yeter mi?

Evet bence de yeter...!

İÇİNDEKİLER

16

ZANZİBAR

26

ESKİ
FOTOĞRAF-
LAR

32

KURŞUN
KALEMLER

36

TARHANA

42

BEIJİNG
(PEKİN)

50

OYUNCAK
ADAM

60

ÇEVRECİ

64

DOSTELİ

68

AKÇABAT
KÖFTESİ

Bazen oltadan Galata çıkar

BİR KARE HAYAT

Fotoğraf: Nurcan Tekin 2013 - İstanbul

KAKUMALI TURKANALILAR

Kakumalı Turkanalılar Kenya'nın Kuzey Batısında Turkana Gölü çevresinde yaşamlarını sürdürüyor. Turkana gölüne ismini bu kabile vermiş. Çoğu bu bölgede olmak üzere tüm Afrika'da yaklaşık 200 bin Turkanalı var. Diğer tüm kabilelerin tırtığı Turkanalıların hobileri arasında Uganda'da bulunan kabilelere baskınlar düzenleyip ellerindeki hayvanlara el koymak, eften püften sebeplerle onlarla çatışmaya girmek gibi asice şeyleri saymak mümkün.

Gök tanrıçasına inanıyorlar. Tanrıça kabilenin büyücüsü vasıtasıyla kendileriyle bağ kuruyor. Kabile içerisinde keçi sayısının çokluğuna göre söz hakları var. Diğer kabilelerde ki klan olgusu yerine, Leopar ve taş olgusu var. Baba Leoparsa oğul taş, onun oğlu gene leopar oluyor. Bu ne işe yarıyor? Bir gün kabile reisi "Bütün taşlar toplansın " şu işi yapacağız dediğinde, o işi taşlar yapıyor. Basit sazlıklardan yapılmış evlerde yaşıyorlar. Sıkı durun; Afrika'nın en saldırgan, asi, yayılmacı ve ne sömürge döneminde ne de bugün kontrol altına alınamayan kabilesi TURKANALILAR bunlar.

Bölgede yıllar önce beyaz adamın görülmesiyle kuraklığın giderek arttığına inanıyorlar. Gök gürlemesini Tanrıçaları ile şeytanın kavga etmesi olarak yorumluyorlar. Bugün su için bazı bölgelerde 20 km uzağa günlük yürümek zorunda kalan Turkanalılar, bazı bölgelerde kurumuş nehir yataklarını kazarak suya ulaşıyorlar.

Yazı ve Fotoğraflar: Ali Sami Palaz

Gelelim benim Turkanalılar ile karşılaş-mama. Nairobi'den 2 saatlik bir uçak yolculukla Lodwar'a oradan adı yol olan ama benim yola hiç benzetemediğim bir araziden 3 saatlik bir kara yolculu-ğu ile Kakuma'ya ulaşıyorum.

Birleşmiş Milletlerin mülteci kampının da bulunduğu Kakuma, Kenyalıların bile unuttuğu, BM'nin dünya da ya-şanması en zor bölgelerden ilan ettiği bir yer. Akşam saat 22 civarında ulaştı-ğım Kakuma'da konaklayacak bir yer olmadığı için 85 km ötede bulunan Lokichoggio'ya gidiyorum. Boynu bon-cuklu kadınlar kabilesi olarak namlarını

duyduğum Turkanalılar ile haşır neşir olma düşüyle uykuya dalıyorum.

Ah nereden bilebilirdim bunlar Afika'nın en savaşı, gözü pek kabilesi. Daha ön-celeri Masaililerle ahabplık etmişliğim oldu. Bir Masailiye "Bi fotonuzu çeke-bilirmiyim?" diye sorduğumda aldığım cevap genelde "Parasını ver çek gardaş, nasıl poz vermeme istersin, dur şu cep telimi saklayayım da öyle çek" derdi.

Sabah boyunlarında rengârenk 5 kg ağırlığında boncukları ve geleneksel kıyafetleriyle Turkanalı Kadınları görür görmez, fotoğraflarını çekmek için ham-

le yapıyorum. Karşı hamle gecikmiyor, kadınlar kendilerine silah doğrultmu-şum gibi tepki veriyor ve hep bir ağız-dan garip bir ses çıkarıyorlar. Kabilenin ellerinde asa ve minik oturakları bulu-nan erkekleri, asalarını yere sertçe vura-rak uyarı atışı yapıp üzerime yürüyorlar. Turist sevmez bu kabileye içten içe saygı duyuyorum. Diğer kabileler gibi turistin oyuncağı olmamışlar. Para pul teklif et-senizde durum değişmiyor. Asla sizinle muhatap olmak istemiyorlar ve sizinde ne işiniz varsa görüp bölgelerini terket-menizi istiyorlar.

Asaletlerine vurgun onlarla iletişim kurmanın yollarını arıyorum. Çoğu fakir, gerçekten açlık sınırında yaşam süren insanlar. Buna rağmen erkekler başlarında keçeden yapılmışa benzer, yeşil bir şapka, ellerinde asalar, küçük oturaklarıyla ve de geleneksel kıyafetleriyle Arz-ı Endam ediyorlar.

Kadınlar geleneksel kıyafetlerinin yanı sıra, 7 den 70 e boyundaki boncukları ile oradan oraya dolaşıyorlar. Uzun boyları da dikkatimi çekiyor. Oradan oraya dolaşıyorlar dediğime bakmayın. İşçi

karıncalar gibi oradan oraya giderken gördüğümüz bu insanlar, ya su için ya hayvanları için yada başka bir haklı gerekçeyle her gün kilometrelerce yol kat ediyorlar. Yorulduklarında ellerinde taşıdıkları küçük oturaklarına oturup soluklanıyorlar. Bende denedim (Oturağı) ki oturlan kısmı 10 cm ye 5 cm kadar, yerden yüksekliği de olsa olsa 8 cm, hayret verecek derecede rahat. Evde ki koltuğumdan bile rahat bulduğum bu oturağı, allem ettim gallem ettim eve getirdim. Şimdi zaman zaman ona oturup seyrediyorum televizyonu.

Demek ki neymiş? Tüm bunlar olduğuna göre iletişim kurmanın yollarını arama etabını atlamış iletişime geçmişim Turkanalılarla. Bakınız Resimlere... Nasıl mı oldu? Allah yardım etti diyelim.

Ciddi birkaç laf etmek gerekirse, Turkanalılar, su için hayvanları için şunun için veya bunun için kilometrelerce yol katetmek zorundalar. Gene tüm bunlar için sık çatışmalar yaşanıyor. Anlatmaya gücümün yetmediği bir zorlukta yaşamları var. Tüm bunlara rağmen bir Turkanalıyı gördüğünüzde imreniyorsunuz. Gayet onurlu ve dimdik durmaktan geri durmuyorlar. Zaman zaman onları sefil halde görmüyor değilim. Kendi yaptıkları içkiyi içip sarhoş olmuş, yada dere yatağında kazdığı çukura eğilmiş çamurlu suyu içmeye çalışan Turkanalı yada kesilmiş bir devenin neresi olduğu belli olmayan et demeye bin şahidin bile yetmeyeceği toz toprak içinde ki 50 gr et benzeri şeyi toplamaya çalışan Turkanalıları görüyorum. Ama aynı adam yada kadın pazarda karşınıza asilzade edasıyla çıkıveriyor ve pek de yakışıyor.

Hele birde İslam'la şereflenmiş Turkana-lılar var ki onların yüzleri bir başka ışıltı-
yor. Sayıları az. Müslüman olduktan sonra
(genelde) kabileleri tarafından dışlanıyor-
lar. Yaşları 10 ila 25 arasında değişen Bu
Turkanalıların İslam'ı seçmelerine RiDA
Derneğinin Kakuma Kampında ki Med-
reseleri vesile olmuş. Gök Tanrıçasını terk
edip, Kainatın ilahına teslim olmuş bir
Turkanalı'dan Kur'an dinlemek ne demek
bilirmisiniz? Hafız olan bir Turkanalı'nın
ağzından "İyyakena'büdü ve iyyakenesta-
in" ayetinin dökülmesini...?

Turkana bölgesi arkeolojik bulgulara
göre insan ırkının doğduğu ve yayıldığı
yer olarak da biliniyor. Turkana Gölü civarı
Fosil açısından zengin bir bölge. Bunlar
beni çok ilgilendirmiyor. Aklımdaki soru-
lar şunlar. Turkanalılar hızla Hristiyanlaş-
tırılıyor. Bu durumda biz ne yapmalıyız?
Kakuma mülteci kampında insanlık ölü-
yor. Biz ne yapıyoruz? İşte duyduunuz. Na-
sıl mı, niçin mi, neler mi oluyor?bi zahmet
araştırıverin.
Gülümseyişle...

TEBRİZ'DE BİR TÜRK YADİGARİ “GÖK MESCİT”

Şarkın en enteresan ve nostaljik esrarengiz mekanlarından birini de İran oluşturur. Asırlar boyu hiç yıkılmadan günümüze kadar gelebilen birkaç ülkeden birisi de İran'dır. Eğitim düzeyi, coğrafi güzellikleri ve barındırdığı tarihi yapıtları ve yaşam tarzı ile diğer Şark ülkelerinden farklıdır.

İran tarihi ipek yolunun önemli durak noktalarından birisidir. Bu önemine binaen değişik seyyahların ve tacirlerin sürekli dikkat merkezinde olmuştur. Bu bağlamda tarihi Tebriz çarşısı tıpkı İstanbul kapalı çarşısı andırır. Uzun yıllar Safevi ve Kaçarlar tarafından yönetilmiş olan bu coğrafya, Karakoyun ve Akkoyunluların, kısa bir süre de Osmanlı İmparatorluğu'nun yönetimi altında varlığını sürdürmüştür. Bu nedenle İran'ın önemli bir kısmında söz konusu Türk medeniyetinin derin izlerine rastlamak olasıdır.

Tebriz Saat Kulesi, Yangın Kulesi, Erk kale-si, Şah Gölü, Sahibü'l Emr Camii, Garshasb Zorkhanesi bir dönemler siyasi bir teşkilatlanma merkezi olarak görev yapmış meşhur Eşek Kahvesi gibi tarihi mekanlar arasında XV. Yüzyıl Türk mimarlık sanatının şah eseri olan Gök Mescid oldukça farklı bir görünümüyle görenlerin kalplerinde ferahlık yaratır.

Yazı ve Fotoğraflar: Merve Özgenli

Muzaferreddin binası olarak da adlanan söz konusu bu mescid “14 Pase Kuşek Mahallesinde Fehrezad adlanan yerde (günümüz Hıyaban Mahallesinde), Tebriz Müzesinin yanı başında” Karakoyunlu hükümdarı Cahangşah'ın hanımı Hatun Canbeyim tarafından inşa ettirilmiş, 1465 Ekim ayında inşası sona ermiştir.

Bina işçiliğinin yüksek düzeyde olması nedeniyle bina İslâm'ın firuzesi (İslam turkuazı) olarak adlanır. Mimar Hacı Ali İbn Muhammed bin Osman Keçeci tarafından tasarlanmış olup, bu tasarım esasında İzzeddin Kapıcı bin Melik Başçılık binanın inşasını gerçekleştirmiştir. Binanın hat işçiliğini ise Ne'metulla

bin Muhammed el-Bevvab tarafından yapılmıştır. Söz konusu bu mescit içerisinde bir medrese ve kütüphane hane kah (aşevi) ve bir de havuzu olan büyük bir kompleks içerisinde yer alır. Dervişler İran'dan ve yurt dışından bu komplekse gelirlermiş. Bu önemine binaen mescidin depremler sonrasında yıkılan

kubbelerinin en son restorasyonu Rıza Mimari tarafından 1939 da başlatılıp, 1976 yılında tamamlanmıştır. Mescidin iç kısmında da restorasyon çalışmaları sürdürülmektedir.

Gök Mescide güney kısmındaki ana portal (kapı)dan girilir. Dikdörtgen şek-

lindeki bu portal yan taraflardan sarmal sütun işlemler ile örülüdür ki, bu kısımlar Gök Mescidin en dikkat çeken kısmıdır. Portal üzerinde Sultan Cihanşah'ın adının da yer aldığı bir de kitabe vardır. Günümüzde bu portal kaplamasını oluşturan gök mavi çinilerin önemli bir kısmı dökülmüş olsa da zamana karşı

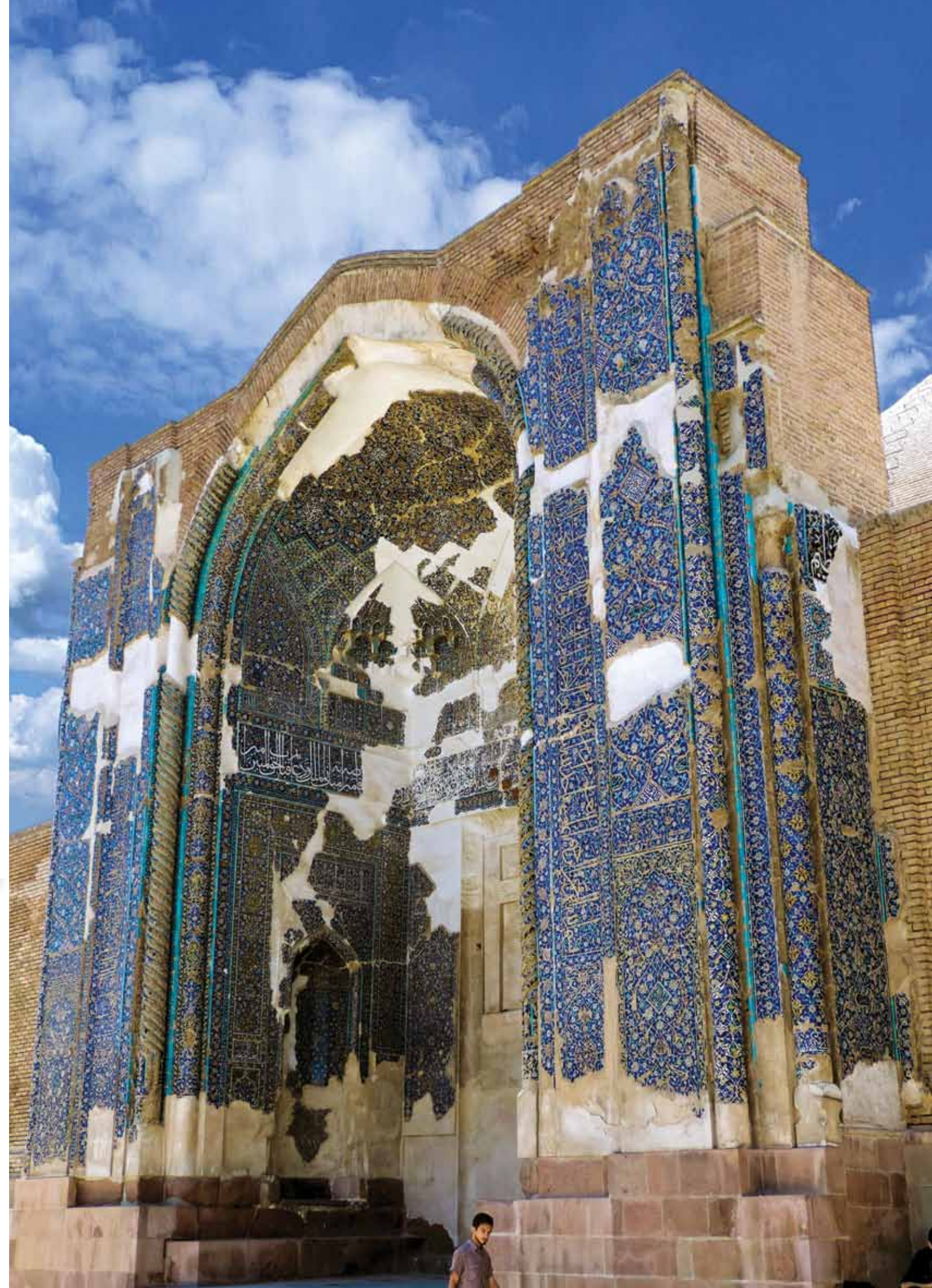
direnmeye devam etmektedir. Yeni düzenlen mavi ciniler eski orijinal ciniler arasında sırtmaktadır. Esasen binanın dışı kadar iç kısmındaki ciniler dökülmüş, iç kısımdaki kısım yenilenmiş olsa da yeni tasarım ciniler açık şekilde sırtmakta, seyredenleri büyük bir üzüntüye sevk etmektedir.

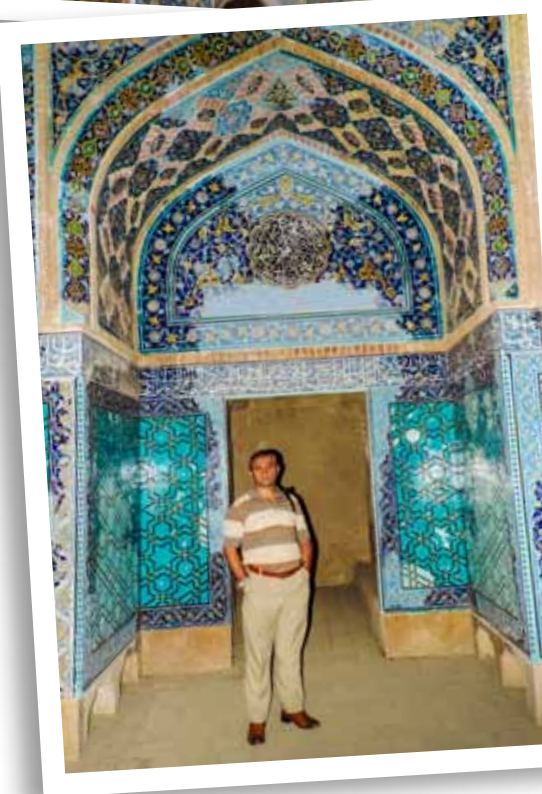
Camiinin iç kuzey tarafında çok geniş sayılmayan ve cemi zemininden epeyce

aşağıda bulunan iki dikdörtgen şeklindeki içerisi tuğla örülü çukurların Cihanşah ve eşine aittir. Definecilerin talanına maruz olup söz konusu kabirlerdeki Cihanşah ve eşinin kemiklerinin dahi çıkarılıp atılmış olduğuna dair dillendirilen öykü ile büyük bir hüznü derinden yaşırsınız.

Cami içerisinde de tıpkı dışarıda olduğu gibi gök mavi ciniler ile örtülmüştür. An-

cak camii içerisinde altın suyu kullanılarak yazılmış süslemeler ve ayet yazıları farklılıklarıyla gözlerden kaçmaz. Büyük holün tavanındaki altıgen şeklindeki gök mavi cini işleri sizi cezpeder. Küçük hol kısmında 24 adet insan boyundan daha yüksek olan ve üzerinde değişik Kur'an ayetlerinin yazılı olduğu mermer taşın olduğu ifade edilse de günümüzde bu taşlardan 16 tanesinin bulunduğunu ve 8 mermer taşın kaybolduğuna dair

öykü bir başka
üzüntü kaynağınız olur.

Ancak yine de hüznünüzü hafifleten görünüşler de az değildir. Camiinin tez-yinat işlerinde mükemmel bir işçiliğin olduğu açık şekilde görülür. Gök Mescidde başta kufi hattı olmak üzere nash ve diğer yazı tarzları kullanılmış olup, size teskin edici bir ferahlığı getirir. Gök Mescidin bu günkü iç ve dış görünümü oradan ayrılırken sizi derinden yaralar. Böylesi bir ata yadigarı sanat yapıtına ideolojik bir yaklaşım ile hor bakılmasının hoş görülecek bir yanı olamaz. Tam da avluyu terk edecekken, avlunun

güneyinde 1998 yılında bir inşaat kazısı sırasında Sakalar dönemine ait kabirlerin olduğunu duyunca orayı görmeden ayrılamazsınız. Zira bu kabirler söz konusu coğrafyada Türklerin M. Ö. 3500 yılında meskûn olduklarını somut şekilde göstermektedir.

Böylece birkaç saate sığdırdığınız Gök Mescit gezisini heyecan ve hü-zün karışımı esrarengiz bir duygu ile terk edersiniz.

GÖLÜN KUZEYİNDE BİR TARİH: AHLAT

Ben Van Gölü'nün kuzeyinin, diğer kıyılardan daha çok içimi ısıttığını fark ettim. Bu sevimli güzergâh, Tatvan ile Erciş arasındır. En çok da Ahlat'tır. Üç yıl önceydi ilk gidişim. Şimdilerde sıkça gider oldum.

Gezilerimde şehir merkezlerine uğrayışımın sebepleri ihtiyaçlardan mütevellit bir-ikiyi geçmez. Zaruri ihtiyaçlardır. Bunun dışında eski olan, kallavi bir tabirle kadim olan her yere gitmeye çalışırım. Ne kadar uzakta olduğuna bakmam. Yol olsun yeter diye düşünürüm.

Ağrı tarafından geliyorsanız, Murat Suyu'nun yanbaşımdan hoş manzaralar eşlik eder size güneye doğru. Yolunuz muhakkak Sökmenoğlu'nun başkenti Ahlat'a çıkacaktır. Başkentlerin aziz hatıraları, hangi çağda yaşıyor olsanız olun, sadece mimari yapılarıyla değil, medeni insanlarıyla da canlanır. Dediği gibi şairin; "Bir başkent daima başkenttir."

Urartular, Medler, Persler, Makedonyalılar, Selevkoslar, Partlar, Romalılar derken Abbasiler'den Selçuklular'a, Ahlatşahlar'a, Harezmsahlar'dan, Eyyubiler'e, oradan Osmanlılara kadar kimler gelip geçti Ahlat toprağından. Harezmsahların en ünlüsü, bana göre en talihsiz hükümdarı Celaleddin, Ahlat'ı Şam Eyyubilerinin elinden alabilmek için ne çok uğraşmıştı. Ahlatortaçağ'da, Bağdat yahut Kahire neyse oydu. Keşke İbniEbi'l-mutahhari Ensari tarafından yazılıp, Ebu'l-feda tarafından kaynak alınan "Ahlat Tarihi" kitabının nerede olduğu bilseydik.

Yazı ve Fotoğraflar:
Yrd. Doç. Dr. Muammer Ulutürk

Ne yazık ki Ahlat, Moğol Hükümdarı Hülagü'nün komutanlarından SukaBuğa'nın 1258 tarihindeki işgal ve yağması ile bir daha tarihteki o eski güzel günlerine dönemez. Küçük bir Anadolu kasabası olarak kalır öylece. Gün doğumu yahut batımında Van gölüne Ahlat tepelerinden temaşa edebilirsiniz ilkin. Kümbetler, tarihi mezarlıklar, mağara evler, köprüler, camiler muhakkak görülmeli sonra. Her adımda tarih yakalanabilen Anadolu bakiyeleri Ahlat'ta da en yakın yerde karşınıza çıkacaktır.

Türk sanatının ve kültür tarihinin sekiz yüz yıllık belgeleri olma özelliği taşıyanve bütün İslâm aleminin en büyük tarihi mezarlığıünvanına sahip Selçuklu mezarlığı Ahlat ile adeta bütünleşmiştir. Tıpkı onun gibi Kale, Kırklar ve Kayı mezarlıkları da takdir ve hayret edilesi anıt taşlarla doludur.

Göle hakim bir tepenin eteğinde, Sahabe'den İstanbul'un sembolü Ebu Eyyub el-Ensarî kadar şöhretli bir zat mütevazı türbesinde yatmaktadır. Bu zat Yemen valisi Muaz Bin Cebel'in oğlu

Abdurrahman Gazi'dir. Etrafındaki gayet bakımlı, yemyeşil parkları görmek sevindiriyor insanı.

Koyu ve açık kahverengi tonlara sahip Ahlat taşı, günümüzde bile evlerin duvarlarını süslüyor. Gölün mavisini ve ağacın yeşilini saymazsak her yer kahverengidir buralarda.

Mevsimine göre, göle paralel uzanan yol kenarlarında bahçecilikle uğraşan çiftçilerden meyve sebze tedarik edebilir, hasbihal edebilirsiniz.

GÖNÜLLER ŞAD OLA...

‘Gel ne olursan ol yine gel’ diyerek her Şeb-i-Aruz’da milyonları Konya’da bir araya getiren Mevlana Celaleddin Rumi, bu kez hatta 10.kez doğum haftasında dünyanın pek çok ülkesinden mistik müzik severleri bir araya getirdi. Hz. Pir’in sınırsız aşkı ve bütün insanlığı kucaklayan tevazusu ile gerçekleşen festivalde gönüller, mistik müzikle aşka geldi.

22-30 Eylül tarihlerinde Hz. Mevlana’nın doğum yıl dönümü etkinlikleri çerçevesinde, Konya valiliği ve İl Kültür Turizm Müdürlüğü tarafından gerçekleştirilen festival, bir hafta boyunca uzakları yakın ederek Hindistan’dan Fransa’ya 8 ülkeye ev sahipliği yaptı.

Yazı: Seher Şeylan
Fotoğraflar: Fatih Azman

'Berî gel daha berî' diyen Hz. Pir'e kulak verenler festivalin ilk gecesi salonu doldururken, Grammy ödüllü müzisyen Zakir Hüseyin eşine az rastlanır bir performansla izleyenleri adeta büyüledi. Hüseyin'in icraa ettiği tablanın ritimleri, eşi Antonia Mineccola'nın ona eşlik

eden dans figürleri hem kulağa hem göze hitap eden tadına doyum olmaz bir gösteriydi. (Zakiri ve Mineccola ile geleneksel Hindistan çalgısı tabla, mistik müzik, tasavvuf ve kendi hikâyeleri

üzerine bir sonraki sayı için çok keyifli bir röportaj gerçekleştirdik)

Festivalin ikinci gecesi ise, en az birinci gecesi kadar ilginç bir misafire, Fransa'dan gelen La Cor de la Plana topluluğuna ev sahipliği yaptı. Ne yalan söyleyeyim, mistik müzik festivalinde Fransa'nın ne işi var demedim değil, ama sonra anladım ki müziğin evrensel gücü, dünya var olduğundan beri savaşan doğu ile batıyı, aslında herkesi bir araya getirir. Grubun söylediği Oksitanca ilahiler müziğin birleştirici ruhunu bir kez daha gösterdi ki, salon bu kez hiç bilmediği belki de ilk defa duyduğu bir dildeki ilahilere alkışlarla eşlik etti. Evet, yanlış anlamadınız ilahilere alkışlarla eşlik edildi, zira grubun seslendirdiği ilahilerin pek çoğu gayet hareketli, neşeli tınıları olan ilahilerdi. Gördüm ki, ilahi aşk

sadece üzüntü ve kederle değil, coşku ve neşeyle de dillendirilebilirmiş.

Konserden sonra, grup üyelerinden Benjamin Novarino sorularımı tüm içtenliği ile cevapladı.

- Bize, grubun hikayesinden bahsedermisiniz? Nasıl bir araya geldiniz ve bu grubu kurmaya nasıl karar verdiniz?

Grubun lideri Menu'nün daha önce, 'I don't Stage on Record' isimli bir grubu vardı. Daha sonra Menu'nün başka bir grup kurmak istediğini ve solist aradığını duyduk. Bu arada grupta hiç kimse birbirini tanıımıyordu, tek ortak noktamız Menu idi, hepimiz onu tanıyorduk.

Bir ortak noktamız daha vardı tabi, hepimiz Oksitanca şarkı söylemek istiyorduk.. Farklı farklı müzikal geçmişlerimiz vardı ama bizi bir araya getiren şey Oksitanca oldu.

- Oksitanca nasıl bir dil?

4 milyon kişi tarafından halen konuşulan bir dil Oksitanca. Güney Fransa'da ana dil olarak konuşulduğu bölgeler vardı. İki dünya savaşı arasında yok olmaya başladı, özellikle ikinci dünya savaşı sonrası konuşanların sayısı giderek azaldı. Halen konuşuluyor ama ölmek üzere olan bir dil.

- Neden mistik müzik?

Aslında sadece mistik müzikle uğraşmıyoruz. Bugüne kadar üç albümümüz var. Bunlar, farklı içeriklerde ama Oksitanca albümler. Birincisi, 2003 yılında çıkardığımız dini şarkıların olduğu bir albüm. İkincisi, dans müziklerinin olduğu albüm ve üçüncüsü geçen sene çıkardığımız politik şarkıların olduğu albüm. Bu akşam bu üç albümün bir karmasını sahneye koyduk..

- Konserinizi izleyen seyirciler performansınızdan oldukça etkilendiler, bunu neye bağlarsınız, mistisizmle bir ilgisi var mıdır?

Bence, şarkı söylemenin verdiği zevk etrafında birleşiyoruz. Bu gerçekten çok ruhani bir şey. Hangi dine bağlı olursanız olun müzik sizi bir araya getiriyor. Bugün Rumi'nin türbesini ziyaret ettik ve çok etkilendik. Sufi gelenekte bunu gösteriyor aslında. Hem müzikle, hem dinle, hem de şiirle iç içe bir gelenek.

Bana göre, şiir ve müzik her ikisi de ruhaniyetten besleniyor.

- Festival hakkında neler söylemek istersiniz?

Çok güzel ve aynı zamanda oldukça saygın bir festival. Zakir Hüseyin ve Alim Kasimov gibi değerli müzisyenlerin sahne aldığı bir festivale davet edilmiş olmaktan onur duyuyorum.

Festivalin devam ettiği hafta boyunca birbirinden renkli gruplar sahnede yer aldı. Mistik Danslar Vakfı Gürciyev'in mistik danslarından en seçkin örneklerini sahneledi. Güney Kore'li Palsandae grubu Kore mistik müziği ile festivale konuk oldu. Festivalin 5. Gecesinde sahne alan Zimbabwe'deli konukların ilginç hikayesinden bahsetmemek olmaz.

Zimbabwe'de Şona halkının vazgeçilmez sazlarından 'mbira' ustası Caution Shonhai, dördüncü kuşaktan büyük dedesinin ruhu ile iletişime geçip, ona aracılık eden kabilesine şifa dağıtmak için mbria çalmaya başlar. Shonhai aynı zamanda 'N'anga' adı verilen bir Şona şifacısı ve bitkilerle şifa uzmanı. Gecede, Shonhai ve partneri Tichakunda mbria ile geçmiş 700 yıl öncesine dayanan eserler sundular. Rhoum El Bakkalı Topluluğu'nun hanımlar zikri de festivale damga vuran performanslar arasında idi. Sadece hanımlardan oluşan 'hadra' yani 'mevcudiyet' zikri, hanımların zılgıtları ve vurmali çalgılarla izleyenleri de aşka getirdi. Kızı Fergana Qasimov ile sahne alan dünyaca ünlü sanatçı Alim Kasimov Azerbaycan mugam müziğinden en güzel örnekleri icra etti.

Böylesine başarılı bir festivalin arkasındaki ekiple konuşmadan olmazdı. Festivalin sanat yönetmeni Dr. Timuçin Çevikoğlu ve yönetmen yardımcılarında Feridun Gündeş ile hem festival hem de

mistik müzik üzerine güzel bir sohbet gerçekleştirdik.

- Festivalin sanat yönetmenliğini üstlenmenizdeki en önemli unsur ne idi?

- Timuçin Çevikoğlu: Mustafa Çıpan efendim. Mustafa Çıpan benim çok kadim ve kıymetli bir dostum, ağabeyim, hocam. 1994 yılında Selçuk Üniversitesi

Devlet Konservatuvarı'nın kuruluşunda beraber çalıştık. Sonra da bağımız hiç kopmadı. Mustafa Bey kültür müdürü olduğunda bu festival zaten önceden yapılan bir festivaldi. Kendisi uluslararası düzeyde daha etkili bir festival düzenlemek niyetlerinden bahsetti ve benim bu konu da yardımcı olmamı istedi. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Beş yıldır beraber çalışıyoruz.

- Peki, festivalin bu denli başarılı olmasının ardında ne yatıyor? İyi bir ekip dayanışması mı?

- Timuçin Çevikoğlu: Tabi ki iyi bir ekip. Çok değerli arkadaşlarımızla beraber çalıştık. İşini seven, ciddiye alan ve emeğini esirgemeyen isimlerle çalıştık. İlk festival-den itibaren Bahadır Uysal, Enes Evren, Feridun Gündeş, son üç yıldır ise Burak Kaynarca ve Emre Soylu çok ciddi katkılarda bulundular. Tabi festivale en büyük katkı Feridun Gündeş'indir. Feridun bey hem arşiv, hem de bilgi olarak mistik müzik ve geleneksel müzik konusunda çok ciddi bir birikime sahip. Zaten esasında olaylar şöyle gelişti; festivale başlarken geleneksel ve mistik müzik konusunda benim çok fazla birikimim yoktu. Sonra festival süresince birikimim bir parça arttı. Bu işi çok iyi bilen biri olarak Feridun beye ulaştık. Feridun o zamanlar Amerika'da yaşıyordu. Feridun'la bağlantı kurduk, o bize çok yardımcı oldu. Yine bir diğer kıymetli arkadaşım, İrfan Gürdal, Devlet Türk Dünyası Müzik Topluluğu'nun genel sanat yönetmeni, o da yardımcı oldu. Efendim bu arkadaşlarla istişare ederek 6. festivali yaptık. Sonra Feridun Türkiye'ye döndü, işler biraz daha kolaylaştı ve bu ekip şu ana kadar eksiksiz olarak yine festivalde.

- Hiç bir kar beklentisi olmadan ücretsiz gerçekleştirilen bu festivale

halkın yoğun ilgisini nasıl değerlendiriyor sunuz?

-Timuçin Çevikoğlu: Bu Hz. Mevlana'nın doğum yıldönümü etkinlikleri çerçevesinde yapılan bir festival. Bu festivalin amacı dünyanın her yerindeki insana ait mistik müzikleri yani hem semavi dinler hem diğer inanışlara ait bütün müzikleri Konya'da Hz. Mevlana'nın şehrinde, onun çatısı altında sergilemek. Bu çok güzel bir düşünce... Şu ana kadar sanırım bu amaçla ulaşıldı. 40'dan fazla ülkeden 80'den fazla topluluk gelmiş. Bunlar arasında çok ciddi sanatçılar ve çok önemli topluluklar var. Mesela bu müzik dalının en önemli isimlerinden Pandit Hariprasad Chaurasia, çok önemli bir üstad kendisi festivalde yer aldı. Purna Das Paul, dünyada 124 ülkede konser vermiş bir sanatçı, geçen yıl buraya geldiğinde 83 yaşındaydı, muhteşem bir

performans sergiledi. Toumani Diabate, Mali'li çok önemli bir koro sanatçısı, İran'dan katılanlar Ali Zade, Parisa, bizden önceki festivallerde Şahram Naziri bunlar İran'ın klasik müziğinin dünyada çok önemli temsilcileri, hepsi festivalde yer aldı. Yine bu yıl Zakiri Hüseyin, Alim Kasimov festivalde yer alan dünyaca ünlü isimlerdi. Öte yandan, çok önemli ve çok iyi topluluklar mesela The Fairfield Four Afro-Amerikan görsel müziğinin dünyadaki en önemli grubu diyebiliriz, onlarda geldiler geçtiğimiz senelerde. Yine bu yıl festivalde Lo Cor de la Plana Fransa'dan gelen grup mükemmel bir performans sergiledi. Festival hep önemli konukları ağırladı. Bu arada ciddi zor işleri de başardı. Mesela

Endonezya'dan Bali'nin Gamelan geleneği ilk defa Türkiye'de bu festivalde sergilendi. Gonglarla yapılan bu müzik için Endonezya'dan 800 kilodan daha ağır bir gong getirdik ve 25 kişilik bir ekip inanılmaz bir show sergiledi. Birçok anlamda ilklere sahne oldu bu festival.

-Mistik müziğe olan ilginizden ve bu festivale destek verme kararını nasıl aldığınızdan bahsedebilir misiniz?

-Feridun Gündeş: Aslında benim ilgi alanım mistik müzikle sınırlı değil. En geniş şekilde ifade edersem, tüm dünyadan geleneksel müziklerle ilgileniyorum. İnsanlar bunlara eski müzikler diyor bazen, ben "eskimeyen" ya da "zamandan

azade" müzikler demeyi tercih ediyorum. Zamanla kendiliğinden oluştu bu. Yıllar önce biraz da şans eseri daha önce hiç bilmediğim coğrafyaların kadim müzikleri ile tanıştım ve duyduğum şeyler beni büyüledi. Sonrasında her coğrafyadan bulabildiğim her türlü geleneksel müziği ayırt etmeksizin dinlemeye, anlamaya ve haklarında bilgi edinmeye çalıştım. Bütün bu faaliyetin neticesinde ulaştığım sonuç, dünyanın her yerinde inanılmaz güzellikte ve her biri çok kıymetli müzikler olduğu idi. Öte yandan, bu müziklerin her yerde çeşitli derecelerde yerel ya da global popüler kültürün yok edici etkisi altında olduğunu fark ettim.

Festivalde yer almam ise biraz rastlantı ile oldu. Sanat yönetmenimiz Timuçin Çevikoğlu 2009 yılında festivalin düzenlenmesini ilk kez üstlendiğinde ortak bir tanıdığımızın tavsiyesi üzerine bana ulaştı. O zamandan beri büyük bir hevesle bu işe dahil oldum. Yani “ben buna destek versem iyi olur” diye verilmiş bir karar yok, zaten tam da istediğim bir şeydi. Konuyla ilgili ilk e-maili aldığımda hiç tereddüt etmedim. Bu festival sayesinde yukarıda bahsettiğim popüler kültürden kaynaklı olumsuz durumu biraz olsun düzeltebilmek için katkı yapabildiğimizi hissediyorum. Keza biz festivali aslında bir “mistik temalı geleneksel müzikler” festivali olarak tahayyül ediyoruz. Yoksa geleneksel vurgusu olmadan, popüler kültürün içinden gelen örneklerle de yapılabilir bu festival. Biz mümkün olduğunca sırtını kadim müzik geleneğine dayamış örneklerle yer vermeğe çalışıyoruz. Zaten 2009’dan beri bu festivali dünyadaki benzerlerinden farklı kılan da bu hassasiyet oldu. Biz bu festivalin dünya halklarının kadim müzik geleneklerinin, popüler unsurlarla karışmadan kendileri olarak var olabileceği bir mecra olması için çabalıyoruz.

- Festivale davet ettiğiniz sanatçıları nasıl ikna ettiniz? Bu noktada karşılaştığınız en büyük zorluk ne oldu?

-Feridun Gündeş: Son iki üç yıldır ikna noktasında bir sorun yaşamıyoruz. Keza 2009 yılından beri sanatçılar arasında itibarlı bir konuma yerleştik. Davet ettiğimiz sanatçıların, web sitemizden geçmiş yıllardaki programlarımıza baktıklarında ya da daha önce festivale katılmış tanıdıklarına sorduklarında zaten davetimizi kabul edip etmeme noktasında bir tereddütleri kalmıyor. Ama tabi ilk başlarda, özellikle 2009 ve 2010 yıllarında festivalin çok bilinmemesi ve o sıralarda etkin olan bir web sitesinin olmayışının sıkıntılarını yaşadık. Her davet ettiğimiz sanatçıya uzun uzun festivali anlatmak zorunda kalıyorduk.

Tabi bu anlattığım genel şeyler. Bazı programların kendine has zorlukları var. Mesela bunlardan biri 10. festivaldeki Gürciyev programı idi. Bu ekolün takipçileri Gürciyev’in ortaya koyduğu dansların onlarla belli bir aşinalığı olmayanlar tarafından anlaşılamayacağı ve bu sebeple sahnede sergilenmemesi gerektiğini savunurlar. Dolayısıyla davet ettiğimiz gruba buna bir sahne gösterisi olarak değil Gürciyev’i geniş kitlelere anlatmak amaçlı bir tanıtım olarak yaklaştığımızı anlatmamız gerekti. Ancak geleneklere gösterdiğimiz saygı noktasında şüphelerini giderdikten sonra gelmeyi kabul ettiler.

- Festivali takip etmek için şehir dışından gelenler olduğu gibi turistlerinde ilgisi yoğundu, bu ilgiyi neye bağlarsınız?

-Feridun Gündeş: Öncelikle bu şunu belirtmek gerek sanırım: Türkiye’de henüz bu festivalin sunduğu tarzda müziklere karşı olgun ve yaygın bir alaka yok. Bu beş sene önce biz başladığımızda daha azdı, şimdi biraz daha fazla. Ama hâlâ diğer ülkelerde özellikle de Avrupa’da bu tür müziklere karşı daha samimi ve geçmiş de çok daha eskiye giden, artık kendi geleneğini ve kitlesini oluşturmuş bir ilgi var.

Dolayısıyla turistlerin olmasını yadırgamamak lazım. Öte yandan, Türkiye içinden de diğer şehirlerden yoğun bir ilgi olduğunu görüyoruz. Bununla ilgili de şöyle bir tahmin yürütebilirim: bu festivalde sunulan daha önceden aşına olunmayan, bilinen ve alışılmış tarzların dışındaki örneklerle ilgi gösterebilmek için farklı olana açık olmak gerekli. Bu da en tabii olarak farklılıkların iç içe yaşadığı kozmopolit şehirlerde, mesela İstanbul’da yaşayanlarda olan bir haslet. Memleketin genel atmosferi bunun tersi yönünde. Farklı olanla karşılaşıldığında verilen ilk tepki önce yadırgama oluyor. Sonrasında da aşına olunanlarla yapılan yüzeysel bir karşılaştırma nihayetinde oluşturulan ve aşına olunanla benzerliği ölçüsünde olumlu olabilen bir yargı. Oysaki bu festivalde yer alan konserlere gelirken kendi bildiğine benzer bir şeyler dinleme beklentisi ile değil de, bilinmeyene duyulan merak duygusu ile gelinirse ancak amaç hasıl olacaktır.

10.Uluslararası Mistik Müzik Festivali’ne katılamayanlar, çok şey kaybettiniz derim. Seneye ne yapın edin bu muhteşem festivale mutlaka katılın.

“KAHVATI” DEDİLER GELDİK

Çoğumuz için günün en güzel öğünüdür kahvaltı, özellikle de günlerden pazarsa. Benim de Diyarbakır’da bir Pazar günü yolum Hasan Paşa Han’ına düştü. Osmanlı döneminden kalma 16. yüzyılda yaptırılan bu mekân Ulu Cami’nin tam karşısında. Müthiş otantik bir mekân.

Han’ın girişinde bizleri Diyarbakır’a özgü şallar, özel dokunmuş halılar ve bakırlar karşılıyor. Hatıra hediye kalmak için tercih edebileceğimiz bir yer aynı zamanda burası. Ama bizim buraya asıl gelişimiz elbette kahvaltı. Onu unutmuyoruz.

Yazı ve Fotoğraflar: Merve Özgenli

Özellikle Tarihi mekânlar sevenler için kesinlikle uğramadan geçilmemesi gereken bir mekân burası. Han’ın içinde kahvaltı için birden fazla yer var. Biz “Mustafa’nın Kahvaltı Dünyası”na gidiyoruz. Daha baştan dürüstçe belirtmeliyim ki yaptığım en güzel kahvaltılardan biriydi bu. Çeşit çeşit peynirleri, meyve tabağı, etli omleti, sıcak pideleri ve daha nicesiyle hiç başından kalkmak istemeyeceğiniz bir kahvaltı sofrasına

oturmştuk. Pazar günü olmasının da etkisiyle mekân dolup dolup taşıyordu. İnsanlar bu güzel kahvaltıyla buluşmak için dakikalarca beklemeyi bile göze alıyorlardı. Tabi Diyarbakır’a kadar gelip burada kahvaltı yapmamak olmazdı. Ucunda daha sonra pek de karşılaşmayacağınız bir kahvaltı sofrası olunca beklemek de çok batmıyor elbet. Şunu söyleyebilirim ki sadece pideyle bile karnınızı doyurabilirsiniz ama tavsiyem

elbette daha sonra çok sık yiyemeyeceğiniz peynirlerden, acılı sostan ve omletten yemeniz. Sonra “ah keşke şu peynirin tadına da baksaydım” “şundan biraz daha yeseydim” dememek için...

Masaya oturduktan sonra şöyle bir etrafıma bakıyorum da herkes gömülmüş kahvaltıya. Sıcak çayı bir taraftan yudumlarken etli omleti soğutmamak için de ayrı bir mücadele veriyor insanlar. Çok geçmeden ben de bu mücadelenin ortasında buluyorum kendimi. Bir taraftan da “aman kalmasın bunu da sünnetleyelim” felsefesiyle müthiş bir kahvaltıyı noktalıyoruz. Kahvaltının üstüne albenili renkleriyle ilk girdiğim andan

itibaren “ye beni” diyen meyve tabağını da öksüz bırakmıyoruz elbet.

Sonuçta yolunuz olur da Diyarbakır’a düşerse (ki bence düşürün) Hasan Paşa Hanı’na gelin ve bu güzel mekânda bir sabah kahvaltısı yapın. Daha sonra çokça anacağınız bu mekânda müthiş bir kahvaltı sizi bekliyor olacak.

Adres: Diyarbakır Gazi Caddesi Hasan

Paşa Hanı Mustafa’nın Kahvaltı Dünyası
(kime sorsanız gösterir)

KAFESTEKİ HAYATLAR

*Yetim çocuk için en büyük
yokluk, başını okşayacak bir
baba eli olmayışıdır.
Öksüz çocuk sığınacak bir
anne kucağı arar.
Hiç bir şey ama hiç bir şey bu
ikisinin yerini dolduramaz.*

***Okuyacağınız bu yazı gerçek hayattan alınmıştır. Yazıda ki yerler ve kişiler gerçektir. Yazı vicdan sahipleri için kaleme alınmış olup, akıl sahipleri için de uygundur.**

LOGOLAR GELECEK

Yazı ve Fotoğraflar: Ali Sami Palaz

İyi ki bu yazıyı yazarken beni görmüyorsunuz. Beni ağlarken görmeniz hoşuma gitmezdi. En son babamı ahirete yolcu ederken bu kadar gözyaşı dökmüştüm.

Evet bu dünya da babasız kalmıştım ama Dadaab da ki, Kakuma da ki yetimler gibi kötü şartlarda değildim. Kötüden kastım vicdan sahibi herkese bir daha gülmeyi unutturacak kadar kötü. Ben artık gülmeye utaniyorum, ben artık yemek yerken lokmaları yutmakta zorlanıyorum. Ben artık uykuya dalmak-

ta zorlanıyorum ve ben artık insanlığımdan çok utaniyorum.

RİDA yetimlere ve yoksullara yardım derneği'nin gönüllüleri ile birlikte Kenya da bulunan Birleşmiş Milletler mülteci kamplarından olan Dadaab ve Kakuma kaplarına ziyarete gidiyoruz.

Burada Medreseri ve aşevleri bulunan RİDA Derneği yetkilileri ile birlikte, sünnet organizasyonu ve Kurban kesimi için 8 Ekim 2013 biz gönüllüler yola çıkıyoruz. İlk olarak Somali sınırın da bulunan ve 700 bin mültecinin yaşadığı Dadaab kampına ulaşıyoruz. Yaşadığı demek alışkanlık olduğu için öyle söyledim, yaşamaya çalıştığı demeliydim, belkide tecrit edildiği ve hatta hapsedildiği.

Açlık, kuraklık ve iç savaştan kaçan aileler yüzlerce kilometrelik yolu, 50 derece sıcakta yalın ayak ve kayıplar vererek katediyor. Kayıp bazen bir çocuk bazen bir baba bazense anne oluyor. Anne ve babasını kaybeden çocuklarda hiç az değil. Ama en çok da çocuklar ölüyor. Dadaab mülteci kampına ulaşabilirse kendilerine verilen BM Yardımlarıyla hayatta kalmaya çalışıyor.

Yardım dedimse ayda 2.5 kilo un, 2,5 kilo darı. Çocuklar için uygun olmayan bu yiyecekler ve iyi beslenmeyen anne çocuğunu emzirmekte zorlanıyor. Buyüzen kampta çocuk ölümleri çok fazla. Bu arada kampta kalanların tamamı Somalili müslümanlar. BM verilerine göre yılda dünya da 6 milyon çocuk açlıktan hayatını kaybediyor.

RİDA'nın bu kampta 4 medresesi bulunuyor. Bu medreselerde cami ve aşevleri de var. Medrese öğrencileri burada eğitim görüyor ve evlerine giderken de aş evinden aldıkları yemeği alıyorlar. RİDA aynı zamanda da burada eğitim gören yetimlerin tüm ihtiyaçları da (Sağlık ve giysi vb.) ilgilenmeyi ihmal etmiyor.

Bu yıl Dadaab kampında binlerce

çocuk RİDA Derneğinin gönüllü doktorları tarafından sünnet edildi. Sünnete gelen çocuklar arasında 1,5 aylık olanda vardı 12 yaşında olanda. Geleneklerine göre 7 günlükken sünnet ettirilmesi gereken çocuklar imkansızlıklar yüzünden sünnet ettiremiyor.

Hediyeleriyle birlikte anne ve çocuklar yüzlerinde gülücüklerle sünnet alanından ayrılıyorlar. kimisi kampın bir ucundan 6 km yürüyerek gelmiş. Onların yanında birşey yiyip içmeye utanıyouz, aralarında günlerdir aç olanlar var. Bu orada alışılmış bir durum. Açlık, mahrumiyet hep onlarla. Ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Bende tarif edemem zaten.

RİDA Kurban bayramında kampın birkaç bölgesinde kurban kesip dağıtıyor. Medrese öğrencilerine bayramlık kıyafetler dağıtılıyor. Sanki her birine ev araba alınmışcasına seviniyor insanlar. Bizde onlar için yaptıklarımızın azlığına hayıflanarak ayrılıyorz kamptan. Yetimler baka kalıyor ardımızdan “Yeniden gelmeyi ihmal etmeyin emi” der gibi. Neyse ki RİDA hep orada Türkiye deki Kardeş yetimlerinin

desteği ile orada toplamda 8 bin yetime düzenli olarak bakılıyor. Ayda 25 tl gibi bir bedelle seninde bir yetimin olabilir ne dersin?

Kakuma mülteci kampı da aynı Dadaap kampı gibi. Aralarında tek fark, burada 17 ülkeden ve çeşitli dinlerden 120 mülteci var. Kenya lıların bile unuttuğu Uganda sınırında Dünya nın en zor bölgelerinden birinde bulunan kampa ulaşmak çok ama çok meşakkatli. Bu meşakkati göze alarak orada Medreseler açan tek Yardım Kuruluđu RİDA. Tek derken Dünya da tek. Dadaab da da kalıcı olarak yardım yapan tek kuruluş RİDA.

RİDA nın burada ki medreselerinde birçok yeni müslüman olmuş öğrencileri var. RİDA yetkilileri burada yeni medreseler açıyor eski medreselerin ihtiyaçlarını

gideriyor yoksul ve yetimlere kol kanat geriyor. Böylece özetlediğim şeyleri düşünmeniz için size biraz süre veriyorum. Düşünün lütfen. Düşündünüz mü, kolay mı sizce? Biz oraya ulaşırken bile tükendik, halimiz kalmadı kaldı ki tüm zorluklara rağmen orada faaliyetler yapabilmek ne kutlu bir şey.

Bu kampta da kurbanlar kesilip dağıtılıyor. İnsanlar kesilen Deve nin hiç bir yerini israf etmeye kıyamıyor, derisini bile yiyor, neredeyse tırnaklarına varıncaya kadar parça parça ayrılıyor. Yapılanlar Yapılacakların yanında az kalıyor ve fakat yapılanlar oradaki kardeşlerimizi ziyadesiyle mutlu ediyor ve hayata bağlıyor. Ve döndük ülkemize, umarım bir hafta sonra gördüklerimizi unutup, heva ve isteklerimizin beşinden (kaldığımız yerden) gitmeyiz.

Yetim çocuk için en büyük yokluk, başını okşayacak bir baba eli olmayışıdır.

Öksüz çocuk sığınacak bir anne kucağı arar.

Hiç bir şey ama hiç bir şey bu ikisinin yerini dolduramaz.

ÇEVRECİ YAZAR M. EMİN KALAYCI NAMI DİĞER ÇEVRE DEDEKTİFİ

M.Emin Kalaycı 10. sayımızda bize Konyamızın mimari ve çevresel bir bataklık olduğunu ve bu bataklığın merkez üssünün, Selçuk Üniversitesi Kampüsü olduğunu söylemişti. Neden oyle olduğunu soranlara da “Merak eden buyursun gelsin izah edeyim” demişti. Bizde merak edip kendisine müracat edip sorduk. Kendisi bizi bizzat yerinde göstermek üzere kampüse götürdü ve yüzlerce örnek göstererek merakımızı gidermeye çalıştı. Biz bu sayımızda ancak bir kaç çarpıcı örneği sizinle paylaşabileceğiz.

Çevreye dair önerilerinin yetkililerce dikkate alınmadığını belirten Kalaycı “Pes etmeyeceğim, gördüğüm yanlışları tesbit etmeye, bunları gerekli mercilere iletmeye devam edeceğim. Ben sadece sorunu tesbit etmiyorum, ayrıca Avrupadan örneklerle çözümünü de sunuyorum” diyor.

Kampüse girdiğimiz andan itibaren gözüne takılan çevresel hataları sıralamaya başlayan Kalaycı özellikle , kaldırımların kullanılamaz hale getirilmesi ve ağaçların yanlış yöntemlerle yetiştirilmesinin üzerinde duruyor. Kaldırımlarda gördüğü

sorunları ise şöyle sıralıyor “Kampüs içerisinde ki kaldırımların şu haliyle kullanılması mümkün değil ve tehlikeli. Üstü tabela tenekesiyle kapatılmış su yada elektrik tesisat vanaları, yada kaldırımın tam ortasında bulunan demir saplı taş kapaklar, tehlike saçıyor. Yetmemiş gibi kaldırımlara sıra sıra ağaçlar ekilmiş.”

Kaldırımda yürümeye çalışanları göstererek “ İşte sizde görüyorsunuz insanlar geçmekte zorlanıyor” diyor. Ayrıca kaldırım kenarlarında araç parkı için ayrılan yerlerinde kullanışsızlığına değinen Kalaycı, bisiklet yollarını göstererek “Şu bisiklet yolunda ki lağıma bakın hem asvattan 10 cm kadar derinde hemde dö-

küm kapağı bisiklet yolu yönünde, yani bisikletin tekeri kapak aralığına girebilir. görüyorsunuz bisiklet buradan geçmek zorunda. Hem 10 cm çukur, hemde tekerinin kapağa sıkışması tehlikesi var” diyor.

Yazı: Hatice Tepe
Fotoğraflar: ASP

Kampüs içerisinde ki tabelaların da büyük bir yanlışlıkla yerleştirildiğini ifade eden Kalaycı "Tabelaların gelişi güzel hiçbir standart düşünülmeden yerleştirilmiş ve tehlike saçıyor".

Araç park yerlerinde aynı gelişi güzellikle düşünülmeden yapıldığını belirten Kalaycı "Park yeri olması gereken yerlere park yeri yapılmamış, araçlar oralara park etmiş yayalara yer kalmamış. Yapılan parklarsa plansız." diyor. Daha bir çok konuya değinen Kalaycı, bırakın engelli insanları normal insanların bile kullanmakta zorlanacağı binalar, merdivenler ve çeşmeleride bizlere örnek gösteriyor ve ekliyor "Şu çeşmeye bakmanızı istiyorum, hem kaldırımı kapatmış, hemde çok alçak. kaldırımın arkasında ki boş araziye alınamaz mıydı bu çeşme? Ayrıca çeşmenin hemen arkasında ki kağıt atık toplama kafesine dikkatinizi çekmek istiyorum, her yönden uygunsuz ve tehlike saçıyor. Yağmur yağsa ıslanır, ateş olsa yanar. Bunların nasıl olması gerektiğine dair Avrupa'da örnekleri var.

Doğrusunu yapmak çok mu zor?" diyor.

M: Emin Kalaycı'nın üzerinde hassasiyetle durduğu bir başka konu ise ağaçlar. Kampüs içerisindeki ağaçların yerlerine, çevre düzeine ve yetiştirilmelerine değinen Kalaycı "Ağaçları korumak için yanlarına bağlanan destek çubuklarına bakın. Bu hata şehrimizin her yerinde yapılıyor. Ağaç a (bilgisizce) destek olsun diye yapılan bu uygulama ağacı öldürüyor. Mesela şu ağaçlara destek olsun diye yapılan demir çubukların uçları

çapaklı ve testere gibi, gördüğümüz gibi ağaçları yaralamış, kimi fidanların neredeyse gövdesini yarısına kadar kesmiş. Ağaç adestek olsun denilen çubuklar ağaçla beraber sallanıyor ve onu yarıyor. Yani ağaç a fayda sağlamak yerine zarar veriyor. Bu yanlış uygulamayı Konya'nın her yerinde görmek beni üzüyor. Ağaçlara yapılan yanlış uygulamalar, bilinçsizlikten doğan cinayettir ve medeniyet ayıbımızdır" diyor. Bazı ağaçlarda tahtadan destek ve bez üzerine iple bağlanıyor buda çok yanlış bir

uygulama. Dikilen ağaçlara nasıl destek uygulanacağını belli olduğunu ve kendisinin bu yöntemi yetkililere ilettiğini de sözlerine ekleyen Kalaycı, bu yolda bıkmadan usanmadan ilerlemeye devam edeceğini sözlerine ekliyor. Çevreci Yazar M.Emin Kalaycı bu konuda yıllarca mücadele etmiş ve etmeye devam ediyor. Hemde her şartta ve şekilde yazılarının yanısıra çevreye dair şiirleride bulunan Kalaycı bu şiirlerini bir kitapta da toplamış. Onun bir şiirini sizlerle paylaşarak yazımıza son vermek isteriz.

SAHİP ÇIKAN YOK

*Yollarımız tıkanmış,
Kaldırımlar yürünmez,
Trafikimiz keşmekeş,
Her taraflar düzensiz.
Atıp,tutup övünen
Palavracılar çok;
Fakat lakin,
Mimari ve çevresel bataklığa,
Neden! Neden!
Sahip çıkan yok?
Onun için
Üzülüp ağlıyorum
Sessizce.*

03 Ekim 2002

KAHVEHAN PREMIUM'DA ÖZELSİNİZ...

Adını ilk defa duyduğum Kahvehan Premium; Business konseptiyle Konya'da bir ilk olma özelliği taşıyor. Çünkü bu konseptte hizmet veren Konya'da başka bir cafe yok. Adı gibi kendide yeni olan Kahvehan Premium tahmin edeceğinize üzere konuklarına hizmet sunması daha yeni. Mekâna ilk girdiğinizde Konya'nın incisi Meram 'da yer alan Kahvehan Premium, en az meram kadar farklı ve keyif veren mimarisi ile dikkatinizi çekiyor.

Konukları için her şeyi tek tek düşünen bu cafe ilk bakışta size küçük gelebilir. Ama bu mekânın özelliği bahçesinde. Zaten bunun bilincinde olan yöneticileri, mekâna en yakışan sloganı da kendileri bulmuş: "Keyfin arka bahçesi..." hakikatten Kahvehan Premium 500 m2 bahçesinde insanı gerçekten bir bahçede olduğunu unutuyor. Türkiye'de benzerine az rastlayacağımız zeminden iklimlendirme sistemiyle her masa, yazın dilediği kadar soğuk ve kışın dilediği kadar sıcak olabiliyor. Bu önemli ayrıcalıklarla birlikte modern tarzı ile doğanın uyumluğunu mimarisine yansıtan Kahvehan Premium'da her şey konuklarının rahatı için tasarlanmış.

Yazı: Hilal Seyhan
Fotoğraflar: Atlantis Medya

Kahvehan Premium'a ilk girdiğimde bahçede ilk olarak palmye ağaçları hoş geldin dercesine sizi karşılıyor. 16 adet Led Ekranla donatılmış bahçede ses sistemi de oldukça kaliteli. Şemsiye sistemleri açılıp kapanırken misafirleri rahatsız etmemek üzere yukarı yönde hareket edecek şekilde tasarlanmış. Masanızda keyifle içeceğinizi yudumlarken telefon ya da laptopunuzu rahatlıkla şarj edebiliyorsunuz.

Yeni tütün yönetmeliğine uygun yapısı ile misafirlerine nargile hizmeti de veren mekânın, menüsü de oldukça geniş... Dünya mutfaklarından lezzetleri profesyonel şeflerinin hünerli elleri sizin için

hazırlıyor. Sıcak ve soğuk içeceklerin yanı sıra sadece Kahvehan Premium'da bulacağınız kokteyller tadılmaya değer. Evinizden bile daha rahat edeceğiniz bir ortamda kendinizi hissetmeniz için her şey düşünülmüş.

Kendine ait 100 araçlık otoparkının bulunması ulaşım rahatlığı açısından da artı bir özellik. Mekânın bahçesinden bu kadar bahsetmişken Business Konsepti de unutmayalım. Kahvehan Premium; iş toplantılarınız, özel görüşmeleriniz ve sunumlarınız için 10 kişilik VIP bölümü hizmetinize sunuyor. Özel yemek salonu ve lobiden oluşan bu bölüm; iş dünyasının sıkıcı görüşmelerini, keyifli

toplantılara dönüştürecek bir çok hizmeti barındırıyor.

Mobilya seçimi sizi keyfe ve yaratıcılığa davet ediyor. Farklı renklerin uyumu teknolojik altyapıyla birleşiyor ve misafirleriniz için özel hizmet personeli ile kaliteden de taviz verilmiyor.

Kısacası Konya'da sevdiklerinizle keyifli vakitler geçirmek istiyorsanız, Kahvehan Premium alternatifsiz bir mekân olarak aklınıza ilk gelen isim olsun...